

EXPOSITIE

A watercolor painting of a human torso, showing the chest and abdomen. The skin is rendered in soft, warm tones of pink, peach, and cream. Several vibrant red poppies with dark centers and green stems are scattered across the body. A prominent, dark red, circular mark resembling a blood splatter or a wound is located on the upper abdomen. The overall style is soft and painterly, with visible brushstrokes and a gentle, yet poignant, atmosphere.

Creating Safe Spaces through Trans Art

De afgelopen maanden organiseerde het Centrum voor Seksuologie & Gender een reeks workshops waarin trans, non-binaire en cisgender kunstenaars praatten over en werk maakten rond thema's als (gender)identiteit, lichaamsbeeld en trans representatie.

Aanleiding voor dit project was de vaststelling dat het thema gender in onze samenleving voor polarisatie zorgt en dat er nog heel wat stereotypen en taboes rond genderidentiteit bestaan.

Deze worden onder meer in stand gehouden door de media: hun berichtgeving over transgender personen is vaak nogal eenzijdig en focust vooral op hun mentale problemen en slachtofferschap. Ook hun representatie in de populaire cultuur is te weinig gelaagd en divers. Daardoor ontbreekt het hen enerzijds aan positieve verhalen en rolmodellen, maar worden ze anderzijds ook gemarginaliseerd.

UZ Gent tracht al jaren een 'safe space' voor transgender personen en genderzoekende personen en hun omgeving te zijn.

Dit project wil het UZ Gent ook als 'brave space' tonen, namelijk als een plek waar we op een veilige manier oncomfortabele gesprekken kunnen voeren. Interacties die een kans bieden om samen te groeien, of tenminste ons perspectief bij te stellen. Door dit op een veilige manier te organiseren, kan er een dialoog ontstaan tussen kijker en kunstwerk. Want 'safe' en 'brave spaces' kunnen hand in hand gaan en een klimaat scheppen waar vrijheid van expressie, maar ook diversiteit en inclusie, centraal staan.

Het project resulteerde in een expo die van 25 oktober tot en met 12 december 2024 te bezichtigen is in de hoofdgang op de 6e verdieping van gebouw K12 (ingang 12, route 1378).

In deze brochure lees je meer over de deelnemende kunstenaars en hun werk. De brochure bevat links naar hun websites en sociale media. Het Centrum voor Seksuologie en Gender - UZ Gent aanvaardt geen aansprakelijkheid met betrekking tot de inhoud van deze links.

We willen alle kunstenaars graag bedanken voor hun enthousiasme en inzet: *Joben Benoot, Warre Bossuyt, Brikk Broes, Fenn-Jonah Brookhuis, Lucas Campforts, Arlo Devreese, Byron De Weerd, Jessie Georges, Neoza Goffin, Amandine Grulois, Jolien Henriët, Thomas Donald Jacobs, Elke Saey, Lex Van Cauwenberge, Tess Van Deynse, Anri Vanhoutte, Caro Vekeman, Charlotte Vermeulen.*

Dit project kwam tot stand met steun van Dienst Gelijke Kansen.

JOBEN BENOOT & ELKE SAEY

(ZIJ/HAAR) **(ZIJ/HAAR)**

Joben Benoot (°1964) en Elke Saey (°1981) werken samen rond de thema's geslacht, gender en vrouwelijke expressie. Joben vertelt via selfies, Elke vult aan met haar reflexcamera. Beide zijn evenwaardig en in hun werk vervaagt de rolverdeling tussen model en fotograaf. Door haar eigen ervaringen als intersekse persoon te delen, maakt Joben het recht op lichamelijke integriteit bespreekbaar. Joben moedigt anderen ook aan om voor zichzelf op te komen en om hun genderidentiteit en -expressie in alle vrijheid te beleven.

Facebook: [Fotografieproject Joben](#)

'Geboortetrauma' (2024).
Foto op dibond, 60 cm x 80 cm.
Dit werk gaat over Joben die haar leven lang keihard heeft gewerkt om haar vrouwelijke schoonheid - die haar bij haar geboorte werd afgenomen - te herwinnen. Haar fysieke transformatie is vergelijkbaar met die van een vlinder die ontpopt.

WARRE BOSSUYT

(HIJ/HEM/ZIJN)

Warre Bossuyt (°2006) startte net aan Luca School of Arts (Gent) in de richting schilderkunst.

Waarom hij meewerkt aan 'Creating Safe Spaces through Trans Art'?

'Ik wou binnen een veilige omgeving zowel over mijn kunst als over mijn transgender identiteit kunnen praten. Het is heel verfrissend om me te kunnen omringen met mensen die me echt begrijpen, daar ben ik dit project heel dankbaar voor.'

<https://beeld.be/nl/werken/warre-bossuyt/zelf-het-ontregelende-bewustzijn>

'Clown' (2024).
Olieverf op doek, 118,9 cm x 84,1 cm.
'Als trans persoon voel ik me soms een marionet. Een buitenstaander die toekijkt hoe de wereld beslist wat ik al dan niet mag doen met mijn eigen lichaam en identiteit.'

'Dysforie' (2024).
Olieverf op doek, 42 cm x 59,4 cm.
'Dysforie is je ongemakkelijk voelen omdat je uiterlijke lichaamskenmerken niet overeenstemmen met hoe je je vanbinnen voelt. Ik heb de woede die hand in hand komt met dysforie, proberen uitbeelden in dit schilderij.'

'Ceci N'est Pas Moi' (2023).

Houtskool op papier, 4 x 118,9 cm x 84,1 cm (4A0) (reproductie).

'Dit werk is geïnspireerd door het oeuvre van Rinus Van De Velde, een kunstenaar naar wie ik opkijk. Het verwijst naar de Venus van Botticelli. Ik wou zowel de schoonheid van het trans zijn uitbeelden, als het onbegrip van de maatschappij. 'Ceci N'est Pas Moi': niet mijn lichaam beslist wie ik ben, maar ik zelf.'

BRIKK BROES

(DIE/HEN/HUN)

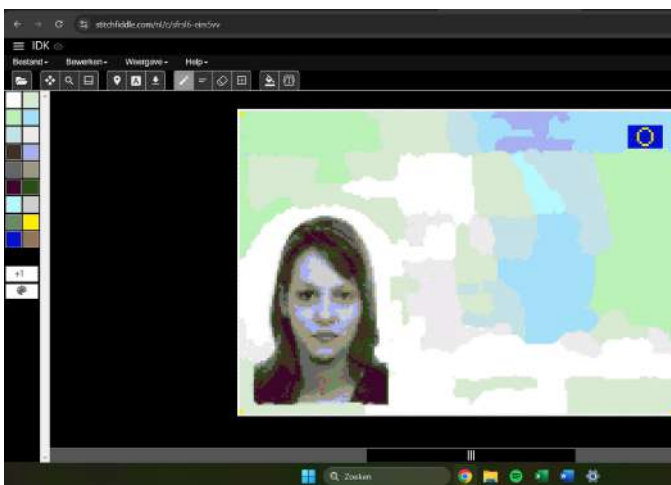
Brikk Broes (°2001) leerde op hun 8e haken van hun grootmoeder. Sindsdien is die er eigenlijk niet mee gestopt. Het begon met knuffels en ging verder met nettassen, dekentjes, kussens, sleutelhangers... Sinds een jaar legt Brikk zich toe op de techniek van kleurwerk.

Waarom Brikk deelneemt aan 'Creating Safe Spaces through Trans Art?'

'Dingen creëren, brengt me tot rust en geeft me een goed gevoel. Ik wou daarnaast ook nieuwe mensen en hun passies leren kennen. De workshops hebben me doen inzien dat er wel degelijk gelijkgestemden bestaan die fantastische dingen maken. Het doet deugd om meningen en advies uit te wisselen. Zeker als beginner in de kunstwereld is dat fijn.'

'Marcelleke' (2024).
Tapestry haakwerk, 40 cm x 50 cm, katoen.
'De foto's waarop mijn portretten zijn gebaseerd, staan vaak al een tijdje op mijn smartphone. Ik ben dus geen uren bezig met een shoot om een goeie foto te verkrijgen. De beelden waarop ik me goed voel, geef ik een beetje meer aandacht door ze uit te werken tot een gehaakte versie.'

'IDK' (2024, beeld van het voorontwerp)
Tapestry haakwerk, 60 cm x 40 cm, katoen.
'I don't know' versus identiteit.

Wat hoort er op een identiteitskaart? Haarkleur, gezichtsvorm, oogkleur? Of toch maar gewoon een foto? Zet je je bril op, of af? Geslacht, gender, persoonlijke voornaamwoorden? Het dient immers om je identiteit te bewijzen...'

'Tegeltjesleugen' (2024)
Tapestry haakwerk, 40 cm x 40 cm, katoen.
'Sommige wijsheden zijn eerder onwijs. Let op je woorden. Ze kunnen leiden tot korstjesangst, of net valse hoop geven.'

FENN-JONAH BROOKHUIS (HIJ/HEM/ZIJN)

Fenn Brookhuis (°1987) is een multidisciplinair kunstenaar met van kinds af aan een grote liefde voor stoffen, texturen en kleur. De opleiding theaterkostuumontwerpen aan KASKA bracht hem naar Antwerpen.

De passie voor textiel is gebleven. De uitwerking is door hindernissen in zijn leven van toegepaste kunst naar het creëren van autonoom werk geëvolueerd.

Sinds een jaar stelt Fenn zijn eigen gender in vraag en experimenteert met wat goed voelt en wat niet. Via het project *'Beleef mijn lijf'* deelt hij het verhaal van zijn genderzoektocht. Enerzijds om lastige ervaringen te verwerken, maar anderzijds ook om dit gevoelige thema bespreekbaar te maken.

Waarom Fenn meedoet aan *'Creating Safe Spaces through Trans Art?'*

'In een maatschappij waar gender plots op de politieke agenda staat en voor polarisatie zorgt, is het voor iemand die niet aan de cisnorm beantwoordt, niet evident om sterk in je schoenen te blijven staan. Via dit project wou ik mensen meenemen op mijn genderzoektocht. Ik maakte een textielstuk dat mijn torso voorstelt zoals deze er na top surgery zou uitzien. Het brengt me een stapje dichterbij mijn gewenste lichaamsbeeld. Tijdens de Pride in Antwerpen konden bezoekers van het MAS dit stuk vrijwillig aantrekken en zo even ervaren wat het betekent om mij te zijn. Zo wordt mijn genderzoektocht een gedeelde zoektocht. Dit werk gaat dus over ervaren, beleven en mogen zijn.'

Met dank aan MAS Antwerpen.

Instagram: [@fennskunst](https://www.instagram.com/efennskunst)

Boven: *'zelfportret'*, A3 formaat.
Onder: *'Fotowall'*, 63 cm x 90 cm.

LUCAS CAMPFORTS

(HIJ/HEM/ZIJN)

Lucas Campforts (°1991) is een beeldend kunstenaar die woont en werkt in Antwerpen. Met tekeningen, schilderijen, grafiek en ruimtelijk werk bouwt hij aan een speels en meeslepend oeuvre.

Zijn werk wordt gekenmerkt door zijn fascinatie voor het lichaam. Op het eerste gezicht ogen zijn werken frivol, maar tegelijk zijn ze ook een uiting van een onervulbaar verlangen rond zijn identiteit en lichaamsbeeld. Dat verlangen verbeeldt hij aan de hand van abstracties en vormelijke associaties met fallussen. Daarbij speelt hij met de balans tussen leesbare figuratie en het afzwakken van het expliciete karakter van zijn beelden.

Waarom hij aan 'Creating Safe Spaces through Trans Art' wou meewerken?

'Mijn werk is sterk geïnspireerd door de gevoelens en verlangens die gepaard gaan met mijn transitie. In contact komen met anderen rond deze thematiek leek me verrijkend, zowel voor mijn transitieproces, als binnen mijn beeldend werk. Kunnen deelnemen aan een groepsexpo rond deze thematiek binnen het UZ Gent leek me dan ook een unieke kans.'

Instagram: [@lucascampforts](https://www.instagram.com/lucascampforts)

**'Until it's a match' (2024).
Installatie. 207 cm x 110 cm.**

ARLO DEVREESE

(DIE/HEN/HUN)

Arlo Devreese (°1993), beter bekend als Eyemèr, is een non-binaire artiest die via muziek en beeldende kunst het stigma rond mentale gezondheid en LGBTQIA+ thema's bespreekbaar maakt. In 2014 bracht Arlo's unieke zangstem, in combinatie met hun kwetsbare songteksten, hen naar de finale van Humo's Rock Rally.

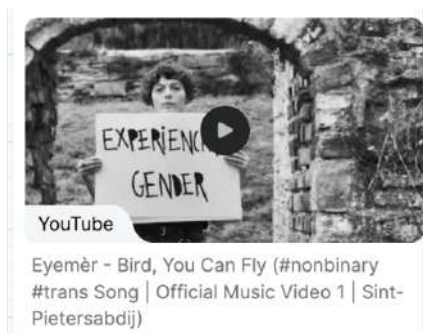
Hun nummer 'Bird, You can Fly' gaat over hun coming-out als non-binair persoon en kreeg, samen met hun andere muziek, al ruime aandacht op de radio en in verschillende televisieprogramma's.

Sinds kort richt Arlo zich ook op beeldende kunst, met een focus op digital art. Daarbij experimenteert die graag met verschillende texturen en penseelstijlen op de iPad, wat hun tekeningen een unieke en gelaagde uitstraling geeft.

Waarom Arlo meedoet aan 'Creating Safe Spaces through Trans Art'?

'Ik vind trans representatie belangrijk omdat jezelf herkennen in een ander kan helpen om jezelf graag te zien. Representatie toont dat een leven mogelijk is, ook wanneer je je niet met je geboortegeslacht en/of bepaalde genderrollen identificeert. Via mijn kunst wil ik andere trans personen helpen om zichzelf te omarmen in een wereld die ons vaak op een negatieve manier bekijkt.'

www.eyemermusic.com, Instagram: [@eyemerart](https://www.instagram.com/eyemerart), [@eyemermusic](https://www.instagram.com/eyemermusic)

'Bird, You Can Fly' (2019).

'Met dit nummer kwam ik publiekelijk uit de kast als non-binair persoon.

Zowel bij het maken van de single, als bij het opnemen van de videoclip werd er nagedacht over de representatie van non-binaire personen. Zo hoor je op het einde van het nummer een koor van trans en non-binaire mensen zingen: 'Kid, you'll be fine. You're not a girl, you're not a boy, nor am I.' Ook tonen non-binaire personen in de video wat hun genderidentiteit voor hen betekent.'

'Trans rights' (2024).

Print op papier, 20 cm x 20 cm.

'De rechten van trans personen staan momenteel onder druk. Daarom hecht ik veel belang aan protesten waarop we laten zien dat we bestaan. Ik beschouw activisme als iets wat op microniveau veel impact kan hebben.

Zo kan je in het contact met collega's, vrienden en familie heel wat stereotypen rond het transgender thema doorbreken.'

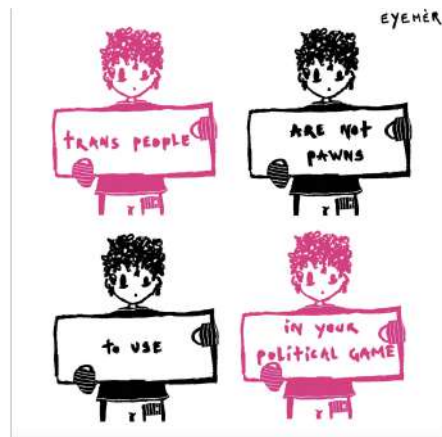

'Non-binary reality' (2024).

Print op papier, 20 cm x 20 cm.

'Wat ik met de jaren heb geleerd, is dat wanneer je non-binair bent, dit vaak als iets 'nieuws' of 'onduidelijk' wordt gezien. Het is belangrijk om 100% in jezelf te geloven, want de maatschappij moet nog wennen aan het idee dat er meer is dan enkel de hokjes 'M' en 'V'.

Op administratief vlak stoot ik vaak nog op onzichtbaarheid, of zelfs uitwisbaarheid van mijn gender. Maar zelfs zonder die administratieve erkenning weet ik: ik besta!'

'Checkmate' (2024).

Print op papier, 20 cm x 20 cm.

'Als trans persoon wordt je gender vaak op een negatieve manier besproken in het publieke debat. Politici gebruiken mensen als mij vaak als pionnen in hun schaakspel, als promostunt om het publiek achter zich te scharen. Het kan erg pijnlijk zijn om te horen welke vervormde beelden er soms over onze trans gemeenschap worden gecreëerd.'

BYRON DE WEERDT

(HIJ/HEM/ZIJN, DIE/HEN/HUN)

'Klaprozen torso' (2020).

Diptiek, acryl op papier, 30 cm x 30 cm.

Tweedelig zelfportret waarin de klaprozen die uit littekens groeien symbool staan voor kracht, moed en heropleving.

Byron De Weerd (°2000) is beeldend kunstenaar met een focus op schilder-, teken- en schrijfkunst. Met een oog voor detail en een sterk associatieve werkwijze brengt Byron persoonlijke, obscure en populaire symboliek samen om zo een heel eigen beeldtaal te ontwikkelen. Deze diverse, continue evoluerende beeldtaal werpt een licht op wat verscholen zit, vergeten is, of waar simpelweg over gekeken wordt.

Waarom Byron meedoet aan 'Creating Safe Spaces through Trans Art'?

'Ik voelde de nood om in een soort van safe space contact te kunnen leggen en uit te wisselen met andere genderqueer kunstenaars. De workshops hebben me veel inzichten en geborgenheid gebracht. Een deel van mezelf en mijn werk dat ik uit onzekerheid en angst was gaan verstoppen, is erdoor gerevitaliseerd. Ik heb beseft hoe belangrijk het is om dit niet weg te cijferen en dat het waardevol is om mijn blik te delen.'

Instagram: [Byronic arts](https://www.instagram.com/byronic_arts)

<https://www.beeld.be/nl/kunstenaars/byron-de-weerd>

'Blåhaj en Co-llage'(2024). Potlood op papier, 40 cm x 50 cm.

'Deze collagevormige tekening bevat allerlei symbolen en referenties naar de popcultuur die ik en andere genderzoekende jongeren associëren met onze zoektocht.'

'Burn the binary - Vos en leeuw logo'

(2024). Gouache op papier, 13 cm x 18 cm.

'Een speling op het welbekende wc-logo.

Aan de pictogrammen heb ik een persoonlijke toets gegeven. Het zijn eigen personages die ons doen nadenken over de vormgeving, representatie en invulling van symbolen.'

JESSIE GEORGES

(ZIJ/HAAR)

Jessie Georges (°1979) groeide op in een tweetalige omgeving. De subtiele verschillen qua traditie en denkwijze zijn voor haar duidelijk zichtbaar en onderwerp van observatie. Gebruikte objecten hebben een geheugen en vertellen iets over de gebruiker, maar ook over de omgeving waarin ze bestaan en functioneren. Ze vormen een referentie voor ons culturele geheugen.

Waarom Jessie meewerkt aan 'Creating Safe Spaces through Trans Art'?

'In mijn werken met bewerkte kleding stel ik in vraag hoe we naar de ander kijken. Onze blik is gekleurd door onze cultuur en onze – soms vrij traditionele manier – van denken. Vaak vormen we ons in één oogopslag een beeld van de ander. Een beeld dat meestal onvolledig en eenzijdig is. Ik maak beelden die een suggestie inhouden, maar open staan voor invulling door de toeschouwer. Ze krijgen dus een identiteit door enerzijds zelf een beeld te scheppen, maar ook door de blik van de ander die naar het beeld kijkt.'

www.jessiegeorges.be

'Changelin01' (2022), 45cm hoog, babyhemdje bewerkt tot nieuwe vorm.
'In de traditionele bosculturen van continentaal Europa en het Verenigd Koninkrijk waren 'changelins' of 'changelings' kinderen die 'anders' waren omdat ze door elfjes waren ingeruild voor hun eigen kinderen. Vaak werden ze uitgesloten, of zelfs achtergelaten in het bos. Men dacht dat ze bijzondere krachten hadden, meestal negatief van aard.'

Jessie maakte deze reeks naar aanleiding van discussies rond de vraag naar identiteit en identificatie (op het vlak van o.a. gender) en het bekijken van deze mensen als 'anders'.

'Secrecy' (underwear 23) (2019), 18cm hoog.

'Dit is een ouder werk. Het is gemaakt van kinderondergoed (voor 7 jaar ongeveer). Samen met de titel geeft het een beeld van gender en leeftijd. 'Secrecy' is eigenlijk een reeks werken, waarbij in vraag wordt gesteld wat er geheim mag/moet zijn, of net niet aan de hand van de gender en leeftijd. Het zegt in de eerste plaats iets over diegene die het kledingstuk zou dragen, maar ook iets over de kijker en hoe die de andere persoon beïnvloedt.'

NEOZA GOFFIN

(ZIJ/HAAR)

Neoza Goffin (°1997) is fotograaf, kunstenaar en performer. Ze neemt je via haar kunst mee in een kleurrijke wereld die taboes overwint en speelse gesprekken opent over aanraking, intimiteit en lichaamsdiversiteit. Haar tactiele universum werd reeds internationaal tentoongesteld.

Waarom ze meewerkt aan 'Creating Safe Spaces through Trans Art'?

'Onze samenleving is vervreemd van echte lichamen en we zijn vaak bang voor aanraking en losgekoppeld van ons eigen lichaam. Het is mijn missie om de kennis van aanrakings- en lichaamsgerichte praktijken via kunst naar een breder publiek te verspreiden. Deze praktijken omarmen lichaamsdiversiteit en gebruiken aanraking en het lichaam voor genezing.'

www.neozagoffin.com

'Lilac Cuddle pile' (2024). Aluminium print in kader met acryl sculpturen. 45 cm x 55 cm.

'Een geblinddoekte knuffelworkshop verbindt. Constructen zoals gender, leeftijd, etniciteit en seksuele geaardheid doen er plots niet meer toe. In een knuffelworkshop worden je oordelende zintuigen - je ogen - geblokkeerd. Je kan alleen werken met wat je voelt, met wat je lichaam je vertelt, met energie. Dit is een ruimte waarin je jezelf betrapt op het hebben van talloze vooroordelen. Dit is een ruimte waarin al die vooroordelen plotseling verdwijnen.'

'Sem' (They/Them) (2023), 45 cm x 55 cm.

'Voor mij gaat het niet om een 'jongen' of een 'meisje' zijn. Ik voelde me gewoon niet comfortabel met vrouwelijke borsten, dat is alles. Mijn intimiteit werd erdoor verstoord omdat die delen niet 'natuurlijk' voor mij voelden. Nu ben ik trots om aan de wereld te laten zien hoe mijn lichaam eruitziet en hoe het me gelukkig maakt.'

'Top Surgery' (2023)
Aluminium print, 45 cm x 55 cm.

AMANDINE GRULOIS

(ZIJ/HAAR)

Als psychosociaal counselor en fotografe gebruikt Amandine Grulois (°1993) de kracht van (naakt)fotografie om haar modellen – die vaak met mentale problemen worstelen, trauma's hebben meegemaakt, of door een transitieproces gaan – met het herwinnen van hun zelfvertrouwen en met zelfacceptatie. Daarnaast probeert ze om het stigma rond mentale gezondheidsproblemen te doorbreken door de mensen achter die labels te laten zien en hun inspirerende levensverhalen te delen.

Waarom ze wou meedoen aan 'Creating Safe Spaces through Trans Art'?

'Van jongs af aan voel ik een morele verplichting om op te komen voor de meest kwetsbaren. Jarenlang worstelde ik zelf met een eetstoornis en had ik last van psychische problemen zoals depressie, een slecht zelfbeeld, suïcidale gedachten enz. Ik vind het belangrijk om taboes te doorbreken en voel me sterk betrokken bij dit project omdat ik via mijn werk regelmatig in aanraking kom met krachtige verhalen over gender die me altijd diep raken. Een positief lichaamsbeeld en het vermogen om je genderidentiteit vrij te uiten zijn belangrijke aspecten van psychologische en emotionele gezondheid. Door taboes te doorbreken kan ik bijdragen aan een gezondere, meer inclusieve samenleving waarin mensen zichzelf kunnen accepteren en liefhebben zoals ze zijn.'

www.amandinegrulois.com

'Een gendertransitie is een reis naar je ware zelf en voor de lens staan tijdens dit proces kan een krachtig middel zijn om die evolutie vast te leggen. In je kracht staan betekent niet alleen je authentieke zelf omarmen, maar ook dat zelfvertrouwen tonen voor de camera, trots op wie je werkelijk bent, ongeacht de uitdagingen. Het is een visuele reis van zelfacceptatie en vrijheid, waarin je leert jezelf te zien en lief te hebben zoals je altijd hebt geweten dat je bent. Voor de lens staan tijdens deze transitie maakt zichtbaar hoe je groeit, moed toont en in je eigen waarheid leeft.'

Charlie Coppens

**'Charlie' (2023),
foto op textiel, 120 cm x 200 cm.**

'Square thinking' (2024).
Acryl op canvas, 50 cm x 70 cm.

JOLIEN HENRIËT (ZIJ/HAAR)

Jolien Henriët (°1988) is nog niet zo heel lang met schilderen bezig, maar ontdekte dat dit voor haar een manier is om gedachten en emoties die ze moeilijk kan verwoorden, expressief te uiten.

Ze laat zich vooral inspireren door de natuur, menselijke gedragingen en gezichtsuitdrukkingen.

Waarom Jolien meedoet aan 'Creating Safe Spaces through Trans Art?'

'Ik vind dat iedereen dezelfde kansen moet krijgen. Dit werk maakte ik recent naar aanleiding van gesprekken met mensen die een transitie hebben ondergaan en daarbij worden geconfronteerd met het hokjesdenken in onze samenleving.'

Instagram: [Jolien_janie_art_flow](https://www.instagram.com/jolien_janie_art_flow)

THOMAS DONALD JACOBS

HIJ/HEM/ZIJN, DIE/HEN/HUN

Thomas Donald Jacobs (°1979) is historicus, leraar, podcaster en kunstenaar.

Zijn kunst richt zich op zijn Cherokee erfgoed en politieke en historische thema's gelinkt aan gender en seksualiteit. Maar ook de relatie tussen mensen en de natuurlijke wereld staat centraal, evenals hoe mensen zich verhouden tot hun identiteit en deze uiten terwijl ze in een andere cultuur leven. In zijn werk zijn vaak antropomorfe figuren, planten en motieven te zien die centraal staan in de Cherokee cultuur.

Waarom Thomas meedoet aan 'Creating Safe Spaces through Trans Art'?

'Als Native American voel ik me soms gemarginaliseerd binnen trans ruimtes. Mensen praten vaak over Two Spirits en Indigiqueers, maar zonder echt iets te weten over onze gemeenschappen, of ervaringen. Ik hoop dat mijn kunst die kloof helpt te overbruggen.'

www.bugsnart.com

'Two Spirit Jingle Dance' (2024)

Acryl en gouache op doek, 90 x 65 cm.

De Jingle Dance is een medicijndans die sinds ca. 1900 door vrouwen van de Ojibwe-stam wordt uitgevoerd.

Sindsdien is deze dans via de pan-Indiase Pow Wow-cultuur naar andere stammen verspreid. Het is helend om hem gedanst te zien worden door Two Spirit-mensen op onze eigen bijeenkomsten.

***'Annam Walking Stick, Medauroidea extradentata' (2024).
Mixed media, 7 cm x 15.5 cm x 20.5 cm.***

***'Ik heb een kleine dierentuin voor ongewervelden.
En ik vind het ongemakkelijk om mijn huisdieren in de prullenbak te gooien
wanneer ze sterven. Dus in plaats daarvan verwerk ik ze in mijn kunst,
zoals deze insectenkasten die zijn geïnspireerd op de kleine kapellen die je
overal in het Vlaamse landschap ziet en historische rariteitenkabinetten.
Deze soort wandelende tak kan zich voortplanten via parthenogenese
(ongeslachtelijke voortplanting) en roept aldus vragen op over wat we
denken te weten over 'basisbiologie'.
Net als het idee van een maagd die bevalt.'***

***'The Women Who Became Bears' (2024).
Linodruk, 30 x 20 cm.***

***'Deze prent is geïnspireerd door een Cherokee-verhaal
over twee vrouwen die hun dorp redden. In sommige
versies zijn ze geliefden, in andere 'gewoon' huis-
genoten. In alle versies worden ze beren.
Een van mijn ooms grapte dat ik het te letterlijk nam.
Die grap, het transformerende element en het feit dat hun
seksualiteit niet echt belangrijk is voor het verhaal,
zijn de redenen dat ik het zo mooi vind.'***

LEX VAN CAUWENBERGE

(HIJ/HEM/ZIJN, DIE/HEN/HUN)

Lex Van Cauwenberge (°1997) schrijft, tekent, fotografeert, schildert en ontwerpt.

Waarom hij meedoet aan 'Creating Safe Spaces through Trans Art'?

'Kunst is voor mij een manier om binnen- en buitenkant met elkaar te verbinden.

Vaak vertrek ik vanuit iets dat zich aan me opdringt.

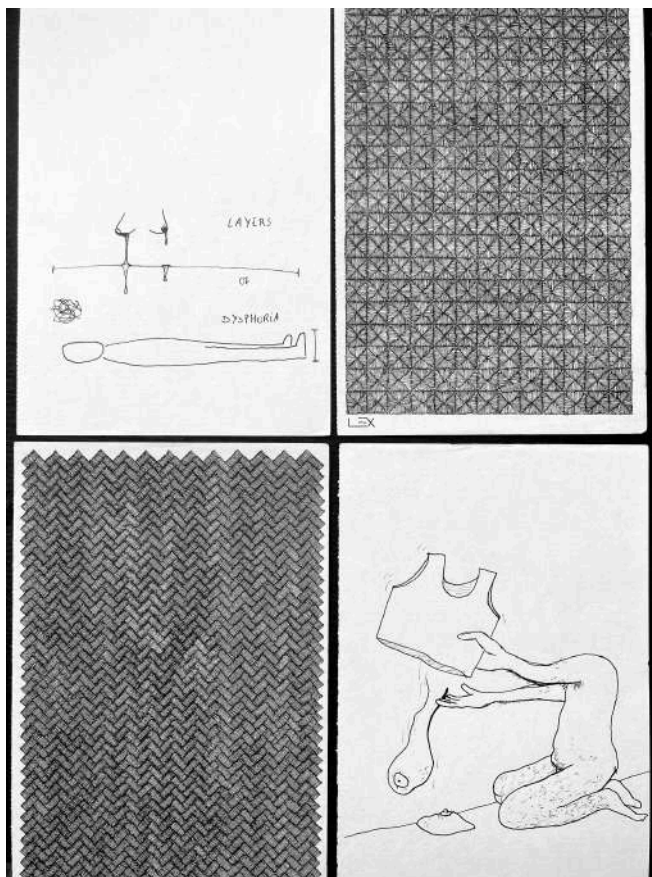
Soms zijn dat gevoelens die vragen om geuit te worden.

Soms is het de wereld rondom mij die vraagt om verwerkt te worden.

Dat is volgens mij ook wat we doen binnen dit project: we gaan op zoek naar interactie en verbinding door middel van creatieve expressie. Dat is nodig, zowel in de zorg als ver daarbuiten.'

trans-leeft.be

Instagram: [@lekstok](https://www.instagram.com/lekstok)

'Over laagjes' (2020-2022).

Fineliner op papier, 14 cm x 22 cm (4 keer).

'Genderdysforie is een vorm van stress die zich zowel emotioneel als fysiek in mijn lichaam heeft opgeslagen. Deze werken zijn ontstaan vanuit de nood om die spanning te kanaliseren.'

'Het vacuüm' (2024). Acrylverf op papier, 30 cm x 41 cm.

'Mijn gender bestaat in de waarneming van anderen. Mijn gender is een sociaal gebeuren.'

TESS VAN DEYNSE

(DIE/HEN/HUN)

Als non-binair persoon met autisme ondervindt Tess Van Deynse (°1983) regelmatig onbegrip en discriminatie omwille van hun genderidentiteit en/of neurodiversiteit en dit zowel binnen de samenleving als de kunstwereld. Kunst beschouwt die als een universele taal en een veilige plek om aan maatschappijkritiek te doen, taboes te doorbreken en emoties te delen.

Instagram: [tessvandeynse_art](https://www.instagram.com/tessvandeynse_art)

'De binder' (2024).

Chinese inkt op papier. 30 cm x 40 cm.

Met behulp van een binder kunnen trans mannen die nog geen top surgery hebben ondergaan hun vrouwelijke vormen verbergen.

Binders kunnen echter ook voor ongemak en gezondheidsproblemen zorgen wanneer ze te lang na elkaar worden gedragen.

Net zoals cisgender vrouwen last ondervonden van hun corset in de Victoriaanse tijd.

'Pluimen op onze rug' (2024).

Linodruk op rood papier. 50 cm x 70 cm.

Dit werk verwijst naar de jaarlijkse Prides in verschillende steden overal ter wereld. Dit zijn prachtige, kleurrijke feesten waarop mensen van de LGBTQIA+ gemeenschap laten zien dat ze bestaan en trots zijn op wie ze zijn, ongeacht wie ze leuk vinden, of hoe ze eruitzien. Tegenwoordig komt er echter steeds vaker kritiek op de Prides en dit zowel van binnen als buiten de LGBTQIA+ community.

ANRI VANHOUTTE

(HIJ/HEM/ZIJN)

Als striptekenaar is Anri Vanhoutte (°1985) vertrouwd met gecondenseerde emoties en gevoelige karakterstudies. Hij is gefascineerd door de natuur en probeert in zijn lijnwerk een gevoel van identiteit te vatten. Sinds zijn transitie, staat hij dicht bij zijn eigen werk en lichaam en wil dit ook laten zien. Tastbaarheid en authenticiteit zijn belangrijk voor hem en dat uit zich ondermeer in liefde voor de fysieke kant van het drukken. Zijn tactiele werken vechten om hun bestaansrecht, willen ruimtes innemen die er nog niet zijn en de seksualiteit van trans personen vieren.

Waarom Anri meewerkt aan 'Creating Safe Spaces through Trans Art'?

'Ik was nieuwsgierig naar het werk van andere trans kunstenaars, hun aanpak en relatie tot hun werk. Aangezien mijn trans een invloed heeft op hoe ik me tot mijn werk verhoud, wou ik weten of dat voor anderen ook geldt en van hen leren.'

<https://www.instagram.com/anri.vanhoutte/>

'Cellsss' (natural history) (2023).
Procreate naar print, 29,7 cm x 42 cm.
*'Ik wou mezelf tekenen
als iets dat gewoon bestaat,
verborgen maar echt,
zoals wilde dieren.'*

'Weerwolf-geliefden'.
Lino print op papier, 60 cm x 60 cm.
*'Lichamen zoals dat van mij, die vreemd en
wild en aangeraakt en geliefd zijn.
De weerwolf-geliefden zien elkaar graag.'*

'Beast, hungry' (2024).
Procreate naar print, 29,7 cm x 42 cm.
*'Deze weerwolf is een onmogelijk en
tastbaar creatuur, iets dat uitbreekt en
bestaat ondanks alles, harder dan alles.
Hij heeft honger.'*

CARO VEKEMAN

(ZIJ/HAAR)

Caro Vekeman (°1980) is een beeldende en conceptuele kunstenaar, muzikante en leerkracht in het buitengewoon onderwijs. Haar creatieve werk speelt een vitale rol in haar leven en bevat een positieve boodschap van diversiteit, acceptatie en inclusie. Caro heeft een heel persoonlijke tekenstijl ontwikkeld waarbij ze soms tot 200 uur aan één potloodtekening werkt. Dit resulteert in uiterst gedetailleerde werkjes die zo van het blad lijken af te springen.

Waarom Caro meewerkt aan 'Creating Safe Spaces through Trans Art'?

'Ongeveer 10 jaar geleden startte ik mijn transitie proces in het UZ Gent. Destijds leek die transitie het hoogste doel, maar we zijn uiteraard veel meer dan alleen onze genderidentiteit. In een ideale wereld zou je gender geen rol mogen spelen. Helaas is het nog steeds nodig om een positief verhaal te vertellen, toeschouwers te inspireren en te pleiten voor meer begrip en acceptatie.'

<https://www.carovekeman.be>

'Carobaits' (2021).

Art print (reproductie), 29,7 cm x 42 cm).

'Mijn conceptuele kunst is voortgekomen uit mijn hobby van het roofvissen waarbij verschillende soorten aas worden gebruikt om vissen te vangen. De kunstaasjes die ik bedenken, zijn bedoeld om de aandacht van de toeschouwer te trekken. Hoewel dit op het eerste zicht geen link lijkt te hebben met dit project, vind ik het toch relevant. Na mijn transitie begon voor mij namelijk een nieuwe zoektocht: 'Wie ben ik nu, na mijn transitie?' Als trans vrouw wil ik niet conformeren aan maatschappelijke verwachtingen rond bijvoorbeeld hobby's voor vrouwen. Ik blijf doen wat ik voor mijn transitie ook al deed, maar op een manier die ik vroeger niet durfde.'

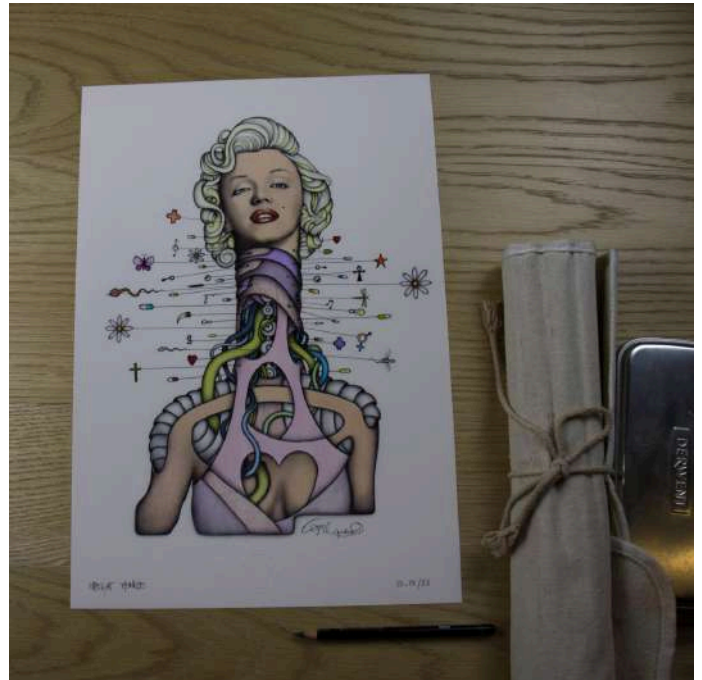
'Identity before conception' (2023).

Art print (reproductie), 29,7 cm x 42 cm).

'Deze tekening maakt deel uit van een reeks waarin ik onderzoek hoe onze identiteit wordt gevormd. Wordt deze bepaald door ouderlijk DNA, of ontstaat ze op een andere manier? Ik zie de oorsprong van alles als een spontane creativiteit die het zichtbare, onzichtbare en zintuiglijke verbindt. Deze reeks sluit nauw aan bij het project 'Creating Safe Spaces through Trans Art' waarin vragen worden gesteld als: in hoeverre is onze innerlijke drang naar transitie, of acceptatie aangeboren en welke rol speelt de samenleving in onze zelfacceptatie?'

'Zelfportret (2012)
Art print (reproductie), 29,7 cm x 42 cm.

Marilyn (2009)
Art print (reproductie), 29,7 cm x 42 cm.

'Beide tekeningen komen uit de reeks 'Behind the mask'. Portretten waren een belangrijk onderdeel van mijn transitie proces. Links zie je het enige zelfportret dat ik ooit maakte. Na mijn transitie voelde ik geen behoefte meer om portretten van mezelf te maken, maar tekende ik wel nog andere mensen. Door op intuïtieve wijze hun 'innerlijke uiterlijk' vorm te geven, kwam ik dichterbij zelfacceptatie. Vaak openbaarde de diepere betekenis van een portret zich pas na voltooiing, wat verrassende inzichten opleverde. Dit leidde soms tot pittige discussies met de geportretteerde die het resultaat confronterend vond, terwijl het voor mij om een oordeelvrije ervaring ging.'

CHARLOTTE VERMEULEN

(ZIJ/HAAR, DIE/HEN/HUN)

Charlotte Vermeulen aka Yott (°1979) studeerde ontwikkelingspsychologie, maar kon dit beroep wegens gezondheidsproblemen nooit uitoefenen. Momenteel schrijft ze een boek waarin ze terugkeert naar deze oude passie en trans en non-binaire gevoelens vanuit ontwikkelingspsychologisch perspectief benadert. Zelf identificeert ze zich ook als trans non-binair. In haar boek probeert ze wetenschap op een leuke en toegankelijke manier te brengen. Ze beschrijft ondermeer het fenomeen van de trans fantomen, lichamelijke sensaties in gegenderde lichaamsdelen waarmee een persoon niet werd geboren. Haar boek bestaat eigenlijk uit 2 delen: een wetenschappelijk stuk en haar eigen levensverhaal. Behalve dat ze schrijft, maakt Charlotte ook beeldend werk.

Instagram: <https://www.instagram.com/y.tt.x/>

'Phantom penis' (2024),
kneedbaar beton op hout, 45 cm x 25 cm.